

HERENCSENYI

HERENCSENY KÖZSÉG KÖZÉLETI
NEGyedÉVES LAPJA

2011. ŐSZ

Hírmondó

A mécses lángja

Az időről szeretnék írni Önöknek, a könyörtelenül múló és egyre gyorsuló időről. Az időről, amit régen csak évszakokban mértek, majd napokban, órákban, ma már másodpercekben. Még emlékszem arra az időre, amikor Teplánszki Ignáccal tehenet őriztünk a Gyürki-hegyen. Leheveredtünk a gyepre, ő mesélt nekem a Szamarkandban töltött hadifogságáról, én pedig cserébe valamelyik könyvtárból kikölcsönözött könyvből olvastam fel neki egy-egy fejezetet. Különösen az Egri csillagokat szerette. A békés időtöltés közben minden délután a természet csendes zaja között egy halk fűttyre vártunk. Amint elhangzott a magyarnándori állomásra befutó vonat fűttye, Ignác bátya elővette olcsó zsebóráját és beállította a pontos időt három óra öt percre. Én, mint felvilágosult gyerek figyelmeztettem, hogy jobb lenne a rádióhoz, vagy a déli harangszóhoz igazítani, de ő a vonatfűttyre esküdött. Mit számított ott a Gyürki-hegyen öt perc! Azóta egyre inkább az idő túszaivá válunk. Mindig sietünk, mindig igazodunk, mégsem vagyunk boldogabbak. Hiába igyekszünk, csak egy óra lesz igazán fontos az életünkben, amikor rádöbbenünk, hogy ez az utolsó.

Mindez a virágba borult temetőben jutott eszembe, a pislákoló mécsesek között. Bizony már több az ismerős a sírhalmok alatt, mint a faluban. Mennyi sírkő, mennyi fejfa, mennyi halom, amelyek gazdáiról már nem tudunk semmit. Még tudom, hogy hol nyugszanak az ükapám és ükanyám, már nem tudom, hogy magasak voltak vagy alacsonyak, szőkék vagy barnák, de az emlékeimben megszépülnek, büntelenné válnak, és szomorú, álmatlan éjszakán mintha érezném jószáguk melegét a sötétben. Aztán idegenek is pihennek ezerszám, akik kis részéről hallottam, a nevüket nem tudom, csak egy-egy történetben élnek tovább bennem.

Pekár nagyapám mesélte vagy ötven éve, hogy fiatal suhancként télen fát vágtak az erdőn. Az egyik fejszeforgató legény a taposástól megjégedő havon megcsúszott és belevágott a lábfejebe. Jórészt

(Folytatás a 2. oldalon)

A Herencsényi Római Katolikus Plébánia felhívása

Kedves Herencsényi Testvéreim!

Lelkipásztori szeretettel és tisztelettel köszöntelek Titeket, mint Egyház-községünk távol élő tagját. Szeretném kifejezni azt az örömet, hogy a nagy távolság ellenére is megtapasztalhatjuk, hogy egy Atyának vagyunk a gyermekei. Ezt először azzal fejezzük ki, hogy bizalommal imádkozunk egymásért, hogy ki-kí a maga helyén hűségesen teljesítse az Istentől rábízott feladatot. Az imádság mellett a tevékeny segítségre is szükség van.

Felhasználom az alkalmat arra, hogy bizalommal kérjem a kedves Testvérek hatékony támogatását.

Kis egyházközségünk nagy beruházásba fogott, a római katolikus műemlék templom külső tatarozása indult meg. A beruházás mintegy 28 millió forint, ebből pályázati úton 18 millió forintot nyerünk. Hogy a beruházást, egészében meg tudjunk valósítani további 10 millió forintba lenne szükségünk. Ennek érdekében minden lehetőséget megragadunk, hogy támogatókat találjunk. Ezért fordulok bizalommal idegenben, vagy távol élő herencsényi testvéreimhez, hogy anyagi támogatásukat kérjem. A legkisebb adományt is hálás szívvel fogadjuk. Bizalommal kérem, hogy lehetőségük szerint jó szívükre hallgatva támogassák beruházásunkat.

Adományait azzal próbáljuk először meghálálni, hogy imádkozunk, azért, hogy ott, ahová az Isten elvezérelte Önöket, mindig Jézus útját járva hűségesen teljesítsék feladatukat. Ezzel szolgálják Isten ügyét és magyar hazánk dicsőségét is. További hálaikat azzal szeretnék kifejezni, hogy szeretettel meghívjuk Önöket a templom felszentelésének ünnepségére, hogy ott személyesen is köszönetet mondjunk hatékony és jószívű támogatásukért.

Adományait az Egyházközség számlaszámára juttathatják el.

Név: **Herencsényi Római Katolikus Egyházközség**

(Cserhátvidéke Takarékszövetkezet)

Számlaszám: 63600306-18000115

Jószívű adományait és segítségüket előre is köszönöm.

További életükhöz jó egészséget és Isten bőséges áldását kérem.

Őszinte tisztelettel és imádságos szeretettel:

Vagyóczky József
plébános

(Folytatás az 1. oldalról)

A mécses lángja

levágta a nagylábujját. Mindenki elborzadt a némi izmon, bőrön lógó testrészt látván, csak a sérült nem.

Vágja le valaki! – szólt parancsolóan az őt körülvevőkhöz, de mindenki inkább hátrahőkölt. Ekkor elővette a bicskáját és mintha egy karika kolbászt vágna, lenyisszentette teste egy részét és eldobta. Azóta is felnéznek erre az emberre, mert olyanra volt képes, mint senki más. Fel tudta mérni, hogy a lábujja menthetetlen, ez a legracionálisabb döntés. Gyakran kellett volna életünk során nekünk is hasonló lelki öncsonkítást végeznünk, de mi inkább kényelemből, gyávaságból megalkudtunk. Nagypapám még tudta a legény nevét, de én már elfelejtettem. Nem tudom öregemberként halt-e meg, csak azt, hogy itt nyugszik temetőnk földjében.

Ahogy itt nyugszik, a nelázdsi égett ember, Matyis a szerencsétlen liszkói béres, és mindazok, akik tovább élnek a mozdulatainkban, a gondolkodásunkban. S hiszem, hogy mi is továbbélünk majd unokáinkban, dédunokáinkban. Minden nap tehetünk róla, hogy jó példaként éljünk tovább. Az emlékezet úgyis megszépíti a mi emlékünket is, a legnagyobb veszélyt az jelenti, hogy elfelejtenek. Idézzük fel a családi történeteket, legendákat, hogy egyszer legendává válhassunk magunk is.

Pekár István

Megújul a templomunk

Már messziről látszódik falunk ki-magasló templomtornya, amely 160 év után jelentősen változik külsejében is. Ám mindenekelőtt nézzünk csak egy kicsit vissza a múltba.

Legkorábbi írásos emlékünks 1714-ből származik. Az ekkor készült jegyzőkönyvben arról olvashatunk, hogy szilárd falazatú anyagból van, tornya nincs, keresztjét a templom hajója felett helyezték el a tetőn. Harangról először 1829-es iratokban esik szó, melyben egy 30 font súlyú, a templom tetején kis fatoronyban elhelyezett harangot említene. A templom tetőzetének rossz állapota 1801-ből már ismert, amikor is Vatzlovics Ferenc Nógrád megyei főesperes által fogalmazott levélből kiderül, hogy vihar okozott nagy károkat az eklézsiának. Ezután elkészült egy terv a felújításról, és kibővítésről, melynek elvégzéséről nem lehet kétségünk, hiszen a további kutatások részletei megegyeznek a tervben említettekkel. Azonban ez nem bizonyult tartósnak és elegendőnek. A lakosság számának növekedése a 19. sz. elején újabb bővítést tett szükségessé, amely a rossz anyagi helyzet miatt

csak 1851-ben kezdődhetett el. Ekkor épült meg a torony, és az alatta található főbejárat. Azóta a templom külsején több változás nem történt, egészen idáig.

Az elmúlt hetekben egyre több szakember igyekezik minél szebbé varázsolni templomunk küllemét, melynek részleteiről Jusztin József-nét, falunk polgármester asszonyát faggattam.

Milyen pályázat útján, és miért pont ebben az évben valósul meg a felújítás?

Már régóta szeretnénk volna, viszont csak 2008-ban írtak ki erre vonatkozó pályázatot az Új Magyarországi Vidékfejlesztési Program 3. tengelye, a vidéki örökség megőrzése jogcím alatt. A falu le is adta a szükséges okmányokat, majd egy év múlva, 2009-ben került sor az elbírálásra, miszerint megnyertük a pályázatban szereplő összeget. 2010 májusában emelkedett jogerőre az építési engedély, amelyet a műemlék védelmi kulturális örökségvédelmi hivatal adott ki Miskolcon.

Megközelítőleg mennyi összeget nyertünk a pályázat keretein belül?

A makett szerint ilyen lesz a szentély kupolája

Herencsényi Hirmondó • Közéleti tájékoztató lap • Megjelenik negyedévente • Kiadja Herencsény község Önkormányzata • Felelős kiadó: Jusztin Józsefné polgármester

• A szerkesztőség címe: Herencsényi Főút, 2677 Herencsény, Kossuth út 50. • Felelős szerkesztő: Pekár István, tel: 30/5125-450, e-mail: pekar55@t-online.hu • Szerkesztőségi titkár: Ambrózi Erzsébet, tel: 35-357-386, e-mail: szandai.jozsef@t-online.hu • Nyomdai munkák: Agroinform Kiadó és Nyomda Kft., 1149 Budapest, Angol u. 34. • Ügyvezető: Bolyki István • Nyomdai előkészítés: Sándor Anna, Soós Éva • Lapunk szerzői: Ambrózi Erzsébet, Dropka Péterné, Fábíán Jánosné, Fazekas Jánosné, Jávorné Barsi Boglárka, Lukács Rita, Kelemen Mária, Pekár István, Tácsik Bálint

A munkálatok gőzerővel folynak

Az összeg meghaladja a 17 millió forintot, viszont sajnos ez nem elég a teljes felújításra.

Milyen lehetőségünk van a hiány pótlására, és meddig kell beszereznünk?

Lehetőségünk nyílt az egyház által a hívek segítségével a gyűjtésre. Reménykedünk, és bízunk benne, hogy a falu lakossága voksát teszi egy ilyen jó ügy mellett, és számíthatunk még adományokra. Az idő véges, hiszen 2012. július 1-éig be kell, hogy befejeződjön a fel-

újítás, a hiányzó összeg pedig több millió forintra rúg.

Milyen folyamaton megy keresztül templomunk?

Miután megkaptuk az építési engedélyt, kiírták a közbeszerzést, amely egy hónap alatt döntötte el, hogy ki az a vállalkozó, aki a legjobb áron, és minőségben fogja elkészíteni a munkát időre. Ezek után a tervező, a kivitelező, a műemlékvédelem és az egyház képviselője megbeszélésre ült össze, melyen megjelentek a falkutatók is.

Ebben az évben milyen munkálatok fognak teljesen befejeződni?

A kivitelező szeretné a teljes tetőszerkezet felújítását befejezni. A szentély új, sokkal magasabb kupolát fog kapni, melyet a földön készítenek el, és ezután emelik fel a tetejére. A kőműves munkálatok a hideg beköszöntével befejeződnek egyelőre, viszont a nyílászárók cseréjét még ebben az évben el szeretné készíteni.

2012 tavaszán mire számíthatunk még?

Jövő tavasszal kerül kijavításra a torony falazata, viszont a tetejét már nem renováljuk, jó állapotára való tekintettel. Kerül még a templom tetejére valamint a toronyra villámhárító, és a csatorna-rendszert is átalakítják. Ez azért fontos, mert eddig olyan helyekre volt vezetve az esővíz, ami teljesen alááztatta a templom falait. Ezek nem szerepeltek a pályázatban, mégis úgy döntöttünk, hogy a magas költségek miatt, ezeket is megcsináljuk. Ebből adódik a gond, hiszen ezekre már nem adnak támogatást.

Végülként még egyszer élnék a lehetőséggel, hogy megkérjem a kedves lakosságot, és a környező vállalkozókat, cégeket, kft-eket, hogy a hiányzó összegre való tekintettel minél többen segítsék templomunk felújítását. Plébános urunk jóvoltából létrejött egy olyan levél is, amelyet a Herencsényből elszármazott lakosokhoz írtunk. Ebben szeretnénk az ő segítségüket is kérni az adományok gyűjtéséhez. Bízunk az emberek jó indulatában, és segítőkészségükben, hogy ez a beruházás meg tudjon valósulni.

Harasztin jártunk!

Legfiatalabb testvérfalunk, Haraszt Horvátországban, Dél-Baranyában található Eszéktől mintegy 15 kilométerre, a magyar határtól 70 kilométerre. A környék falvai főként mezőgazdaságból élnek, illetve a környékbeli városokban találnak munkát. A négyszáz lakosú Harasztinak mintegy 40 százaléka magyar, a környéken több részben vagy túlnyomórészt magyarlakta települést találunk. Egy községhez több település tartozik, Haraszt harmadmagával alkot egy községet. A délszláv háború borzalmait kiheverve a népesség folyamatosan növekszik, sok gyerek születik. Egy átlagos magyar családban 3-4 gyerek található meg. A háború nyomai még felfedezhetők a faluban, de az újjáépítés lassan a végéhez közeledik.

Miként hozta össze a sors Herencsényt Harasztival. A helyi egyházmegye püspöke javasolta, hogy a Kárpát-medence Haraszt nevű településeit hívják meg egy találkozóra. A történelmi Magyarországon sok ilyen falu volt, a legnagyobb a Pest megyei Dunaharaszti. Ekkor fedezték fel, hogy Herencsénynek van egy Haraszt nevű falurésze, ami a középkorban önálló falu volt. Tavaly meg is történt a találkozó, mi nem tudtunk részt venni rajta, de meghívtuk a horvátországiakat az herencsényi palóc búcsúra.

Harasztit Magdika László és idős Pozsár János képviselte, ők a Dózsa György Magyar Kultúregyesület vezetői. Akkor átadták a meghívásukat a 12. alkalommal meg-

rendezendő Őszi Napra, amely szeptember 24-én lett megtartva. Lukács Ritával ketten képviseltük településünket. Szeptember 22-én érkeztünk Eszékre Magdika Lászlóhoz, nála laktunk végig. Csodálatos vendégszeretetnek köszönhetően reggel 7 órakor keltünk minden nap és éjfél előtt sosem érkeztünk haza. Csütörtökön és pénteken 200 kilométert utaztunk az országban, Vukováron megtekintettük a háborúban elesett katonák és civilek temetőjét, ahol több ezer ember van eltemetve.

Vukovár peremén az állami gazdaság egykori istállóját múzeummá alakították át, ahol annak idején több ezer embert tartottak fogva, majd végeztek ki a szerb katonák. A betérő az áldozatok fényképét és a magukkal hozott tárgyaikat nézheti meg.

A péntek délelőttöt a Duna-Dráva Nemzeti Parkban töltöttük, megtekintettük az Osztrák-Magyar Monarchia idején épített királyi nyaralót, ahol a horvát-szerb háború idején a tárgyalások folytak.

Délután Eszék irányába vettük utunkat, amely Horvátország harmadik legnagyobb városa, 87 ezer lakossal.

Végül elérkeztünk szeptember 24. az Őszi Nap. Délelőtt megtekintettük a falut, az új falumúzeumot

és a templomot. A falumúzeumot a falu adományiból építették fel, és a templomot is így sikerült felújítani, de az egyház is jelentős szerepet vállalt. A templomot három éve használhatják újra, mert annak idején egy bomba leszakította az épület tornyát, emellett rengeteg repesz és lövedék érte. A tűzoltóközpont a falu adományaiból épül fel a kis településen.

A templom

A falumúzeum

Délután kezdődött a felvonulás. Az ünnepségre vendégek érkeztek az erdélyi Csákról, valamint a ma Szerbiához tartozó Gombosról, Csókáról. Mindkettő bácskai magyar falu. A kulturális programban minden fellépő 15 percet tölthetett a színpadon, a színvonalért sem lehetett panaszunk. A közös vacsorán részt vett az egész falu és a vendégekkel együtt, a vendégszerető házigazdák nyolc süldőt vágtak le. Több száz ember foglalt helyet a sátor alatt, úgy éreztük, mintha egy lakodalomba csepegtünk volna. A húskok mellé rengeteg süteményt és italt szolgáltak fel. A sokadalom magyar dalokat énekelt.

Megerősödött bennünk az érzés, hogy a határon túlra kell menni, hogy megtudjuk, mi valójában magyarnak lenni. Pár nap után úgy éreztem, hogy akár becsukott szemmel is követném ezeket a cso-

Az egyik fellépő táncscsoport

Pozsár László, Tácsik Bálint, Lukács Rita, Magdika László, Pozsár János

dátos embereket. Nincs köztük vagyonbeli különbség, mindenki mindenkinek segít, és ha boldogulnak, együtt lépnek tovább. Jó volt látni, hogy erejüket nem a megosztás emésztette fel, hanem az egység egy nagycsaláddá kovácsolta őket. Beigazolódtak a kint töltött napok alatt, hogy nincs szakadás az ottani magyarok között.

Végül bállal zárult a nap. Együtt mulatott horvát és magyar, fiatal és öreg. Ennyi magyar szót, éneket csak a háború előtt hallhattak a harasztiaiak, Magyarországot varázsolt az ünneplő tömeg a horvátországi településre.

Vasárnap visszatértünk újra Harasztiba Pozsár János és fia Pozsár László a Magyar Kultúregyesület elnöke a családja házában meghívott, minket ebédre.

A vasárnapi istentisztelet után Szenn Péter tiszteletes úrnál töltöttük a délutánt. Megegyeztünk abban, hogy a testvértelepülési kap-

csolatot meg kell erősítenünk, lehetőség szerint közös pályázatokat kell indítanunk. Pozsár László és édesapja szándéka szerint a jövő évi Palóc Búcsúra Szenn Péter és Magdika László családja kíséretében érkeznek, és tovább erősítjük a megkezdett kapcsolatot.

Pozsár János megmutatta gazdaságát és büszkeségét az új Lamborghini traktorát. Mind a mai napig traktorozik, 50 hektár földet művelnek saját és bérelt területen. Földműveléssel és állattartással is foglalkozik nyugdíj mellett, tehenet tart, több tucat malacot nevel és több száz baromfit. Fia is sokat segít neki a katonáskodás mellett.

Végezetül szeretnénk megköszöni Magdika Lászlóéknak, a Pozsár családnak, Szenn Péternek és Haraszi népének mindazt, amit értünk tettek az ötnapos látogatásunk alatt.

**Lukács Rita
Tácsik Bálint**

Csábi falunap

Október első hétvégéjén rendezte testvértelepülésünk, Csáb szüreti ünnepségét és falunapját, amelyen községünk népes küldöttségével képviseltette magát. Szombaton a herencsényi öregfiúk futball csapata játszott szlovák települések csapataival, majd a szombati estét jó hangulatú bál zárta. A vasárnap szüreti felvonulással kezdődött, amelyen a környékbeli falvak mellett közös cseh és lengyel testvértelepüléseink, Podovin és Saflary népviseleteseink küldöttsége is részt vett.

A felvonulók Csáb szabadidőparkjába érkeztek, ami a szombati bál, a meccsek és a vasárnapi fellépések színhelye volt. A műsor a herencsényi bírósági és bíróné megjelenésével majd beszédével kezdődött, majd a Tiszavirág Népdalkör éneke vezette fel a fellépések sorát, amelyek igen színvonalasak voltak.

Kedves házigazdánk mind a fellépőket, mind a közönséget étellel-itallal ellátták. Csáb ismét kitett magáért, köszönjük vendégszeretetüket és az élményekben gazdag napokat, amelyeket eltölthettük náluk.

A herencsényi küldöttség

A népdalkör

Új dajka az óvodában

Megkezdődött az idei óvodai nevelési év. Az iskolánk egyházi fenntartásúvá vált, ezért a három óvoda (Herencsény, Cserhátsurány, Mohora) a könnyebb működtetés érdekében mikrotérségi társulást hozott létre. Így az új nevünk: Tessedik Sámuel Mikrotérségi Óvoda lett.

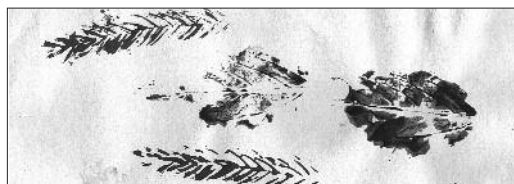
A gyermeklétszám 20 fő, ebből 10 kicsi, a tízből hárman 2,5 évesek. Az óvodánkat családias hangulat jellemzi, a nagyok befogadják a kisebbeket, szívesen pátyolgatják, mindenben segítik őket. Így ők könnyebben beilleszkedhetnek. Nagy változást jelentett a gyerekek számára, hogy hosszú évek mun-

kája után Bartus Jánosné Rozikának a nyugdíjába ment. A helyére Szilvai Szilvia került. Őt kérdeztem az eddigi óvodában szerzett tapasztalatairól:

– *Hogy érzed magad az óvodában?*

– Szeretek itt dolgozni, ez a munkahely más, mint az előzőek, mert ezelőtt gépek között, gyárban dolgoztam, itt pedig emberekkel vagyok napi kapcsolatban. Ezúton szeretném megköszönni a polgármesteri hivatalnak, hogy segítettek a dajkaképző elvégzésében.

– *Könnyen ment a beilleszkedés?*

Oláh Zsolt rajza

– Igen. Itt nagyon jó közösségbe kerültem, nyugodt légkörben dolgozhatok. Véleményem szerint elfogadtak az óvónénik és a szülők is. Előnyt jelentett, hogy már ismertem a legtöbb szülők és a gyerekeiket is.

– *Neked is van egy kislányod. Mennyiben jelentett ez segítséget a gyerekekkel való bánásmódban?*

– Egy gyerek nevelése egész más. Először furcsa volt a gyerekzsivaj, a sok név és jelek. Ezeket fokozatosan kellett megtanulnom.

– Köszönöm a sok segítséget az óvónéniknek, hogy ezt a beilleszkedést zökkenőmentessé tették.

Dropka Péterné

Társadalmi munka az oviban

Szülői összefogással társadalmi munkát kezdeményeztünk az óvodában az udvari játékok felújítására. A két gumihintát már évek óta nem használták a gyerekek, mert az aljdeszkák eltöredezték, ezért elhatároztuk, hogy mi szülői ajánljuk fel a faanyagot, festéket és természetesen a munkaerőt a helyreállításhoz. Egy csütörtök délután a szervezést tettük, több szülő és nagyobb gyerek eljött, hogy a kopott játékokat szebbé varázsolhassuk. Szorgos hangyaként, nagy lelkesedéssel dolgozott mindenki. Az óvónénik teával és süteménnyel lepték meg a munkásokat.

Az önkormányzat a szűk költségvetése miatt nem tudott nekünk az ehhez szükséges anyagok megvásárlásában segíteni. Ezért aztán a szülők elhatározták, hogy ki-ki a pénztárcája szerint hozzájárul a többi játékhoz szükséges festékek, ecsetek stb. megvételéhez.

Itt szeretnénk megköszönni Jusztin Józsefné polgármester asszony adományát, aki mint magánember 5000 Ft-tal segítette ezen kezdeményezésünket. Bár néhány szülő már anyagilag is hozzájárult ehhez (Oraveczi Attila, Széles Tímea, Perjési Attila, Dropka Péter), mégsem lett elegendő festékünk az összes játék lefestéséhez. Ezért, mint a szülői munkaközösség vezetője szeretném kérni a falu lakóit és vállalkozóit, hogy aki tud ebbe segíteni nekünk, tegye meg, adományát szívesen fogadjuk. Szükség lenne még a mérleghinta deszkájának a cseréjéhez és a homokozó kiülő részéhez faanyagra és festékre.

Sajnos a mi falunkban is egyre nehezebb a megélhetés, mégis jó volt látni, hogy egy ilyen kis közösség ha összefog, képes szebbé tenni az óvodát, a falunkat. Az ovisok

nagy lelkesedéssel és örömmel vették birtokba a felújított játékokat. Mosolyukat, csillogó szemüket látva elmondhatjuk: MEGÉRTÉ!

Dropka Péterné

A társadalmi munkában részt vettek:

Perjési Attila, Perjésiné László Anita, Perjési Patrik, Mucs Tibor, Mucsné Koplányi Erika, Kulik Balázs, Rácz Kökény Zsuzsanna, Balázs Piroska, Barkó Józsefné, Fábián Csaba, Széles Tímea, Szalai János, Szalainé Herczeg Ágnes, Dropka Dóra, Dropka Péterné, Dropka Péter

Ezúton szeretném megköszönni magam és a munkatársaim nevében a segítséget!

Fazekas Jánosné
tagóvoda vezető

Október 23-ai megemlékezés a Szent István Iskolában

Október 23. a magyarság Nemzeti Ünnepe, amely sok magyar életet követelt. A harcok alatt a halottak száma elérte a háromezretet, a forradalom következményeként negyedmillióan hagyták el hazánkat. Habár a forradalmat leverte a szovjet invázió, de a magyar nemzet számára mégis erkölcsi győzelmet jelentett, kivívtuk a világ csodálatát. Erre az eseményre emlékeztek a Szent István Keresztény Általános Iskola diákjai, tanárai és a lakosság. Az ünnepségre október 21-én került sor: 20 órakor ünnepi műsorral kezdődött, a diákok a forradalom menetét mutatták be a közönségnek, majd a résztvevők fáklyákkal az emlékparkba vonulata, ahol megkoszorúzták a hősök kopjafáját.

A megemlékezési műsor

A Cserhátsurányi Tessedik Sámuel általános Iskola 2011. május 1-től a Váci Egyházmegyével karöltve felvette a Szent István Keresztény Általános Iskola nevet. Az induló intézmény célja, hogy olyan fiatalokat neveljenek, akikre jellemző a sajátos keresztény erények többsége: megbocsátás, szelídség, türelem, kitartás, a lelkiismeret érzékenysége, az önnevelés igénye.

Az iskola mottója: *„Mindig az igaz úton járj, arról ne térj le se jobbra, se balra!”*

Bóta Bernadett igazgató és **Koplányi Árpádné** igazgató-helyettes válaszolt kérdéseimre:

– *Mikor kezdődött a Váci Egyházmegyével való közös munka?*

2011 áprilisában indult a közös munka, át kellett írunk a Pedagógus Programot, ami közel ezer oldalas. 2011. május elsejével pedig a Váci Egyházmegye hivatalosan is megalapította a Szent István Keresztény Általános Iskolát. Az intézmény fenntartását teljes mértékben a Váci Egyházmegye vette át, a ta-

Bemutatkozik a Szent István Keresztény Általános Iskola!

nulói létszám: 90 fő. Az új tantestület augusztus végén, kétnapos lelki gyakorlaton vett részt a leányfalui Szent Gellért lelki gyakorlatos házban, mintegy ráhangolódva a kezdődő tanévre.

– *Miben különbözött a tanévnyitó a megszokottól?*

A tanévet szentmisével kezdtük a cserhátsurányi római katolikus templomban, a nyitó szentmise latin neve: *Veni Sancte*. Jelen volt Tyukász Tamás a Váci Egyházmegye képviselőjében. A szentmise után a templomban felavattuk leendő első tagozatos diákjainkat. A szentmise után iskolánkban lelepleztük a felső tagozatos épület aulájában látható falfestményt. A falfestmény leleplezése után Vagyóczi József atya megáldotta az iskola épületeit.

– *A keresztény iskolának vannak külső jelei is?*

Ilyen a már említett falfestmény, készítői: Telek Zoltán, és Varga Péter. Tőlük ígéretet kaptunk a festmény folytatására is. A tanterem közlő négybe interaktív tábla került. Újdonság még az iskola logója, valamint a nyakkendő, ami színeiben más az alsós és felsős tagozatos diákoknál. Minden osztályban látható a feszület, és az osztály védőszentjének képe a falon.

– *Milyen változtatásokat vezettek be az oktatással, neveléssel kapcsolatban?*

A nyáron lecseréltük az elavult számítógépeket, gyorsabb gépekkel tanulhatnak a gyerekek. Minden tanteremünkben az internetes hozzáférés biztosított. A számítástechnika, és az angol nyelv oktatása iskolánkban a 4. osztálytól indul. Tanulóink eredményes haladását korrepetálásokkal, egyéni fejlesztő és tehetséggondozó foglalkozásokkal segítjük. A fejlesztő foglalkozásokat Koplányi Árpádné (Edit néni) vezeti. Délutáni napközis ellátást biztosítunk diákjainknak. A környező településről bejáró gyerekeket iskolabusz szállítja az iskolába, majd haza.

A házirendünk némiképp változott. A diákok a pedagógusokat az iskolában Dicsértessék a Jézus Krisztussal köszöntik. Étkezés előtt és után a tanulóink közösen imádkoznak. A hittan bekerült a kötelező tantárgyaink közé: minden osztályban heti két órában. A hittan tantárgyat: 1. osztálytól – 6. osztályig: Adamik Boglárka, 7–8. osztályban, pedig Molnár András oktatja. Továbbá minden héten vannak osztálymisék, és diákjaink havonta egyszer a templomunkban iskolamisének vesznek részt.

– *Történt-e változás a tantestület összetételében?*

A tantestület összetétele gyökeresen változott. A tantestületi tagoknak etikai kódexet kellett elfogadniuk, majd aláírniuk ahhoz, hogy iskolánkban dolgozhassanak. Ízelítő a kódexből:

A katolikus iskola:

- Nem pusztán ismereteket nyújt, hanem értékeket közvetít;
- Elindítja növendékeit a hit elmélyítésének útjára;
- Kiaknázza a tantárgyak lehetőségeit a keresztény személyiség kibontakoztatása érdekében;
- Alakítja növendékei lelkét és szívét;
- Alkalmassá teszi őket a személyes, odaadó szeretetre Krisztus iránt;
- Az emberi tudást tiszteli, fölfedezni való igazságnak tartja;
- A szaktudományok feltárásán túl elvezeti tanítványait a teljes igazságra;
- Az értékek elsajátítása során az örök valóságokra irányítja figyelmüket.

Tantestületünk tagjai: Bóta Bernadett igazgató, Koplányi Árpádné igazgató-helyettes

Alsós tanítók: Hamvasné Szedlák Tünde, Balyáné Horváth Erzsébet, Istvanovszki Julianna, Komoróczyné Kertész Andrea

Tanárok: Bíró Nikolett (magyar, német), Bacskó Boglárka (matematika), Molnár Éva (angol), Honti Hajnalka (földrajz-biológia), Szabóné Kanyó Brigitta (testnevelés), Bartus Krisztina (informatika), Márton Balázs (történelem), Benkó Róbert (fizika-kémia), Molnár András (hittan), Telek Zoltán (rajz).

– *Hogyan kezdődik a diákok számára a tanítási nap?*

Minden nap 10 perces reggeli tornával kezdjük a napot. Ezután minden osztály a tantermében 10 perces reggeli áhítattal folytatja, mint felkészülés a napi feladatokra. Minden napra van napi feladat a gyerekeknek (pl.: igyekszem apró örömet szerezni másoknak, első szóra szót fogadok, ma figyelmes leszek az iskolában, az utcán és otthon) Ezeket a feladatokat Vagyóczy József atya segítségével állítjuk össze. E teendők elvégzése után kezdődnek a tanórák.

– *Vannak e közös tevékenységek a tanulók számára?*

Szakköreink, délutáni foglalkozásaink sokszínűek:

- Színjátszó szakkör
- Néptánc szakkör
- Kézműves foglalkozások
- Furulyaoktatás
- Iskolai sportkör
- Szeretetszolgálati tevékenységek
- Osztályfoglalkozások (játsház, mozi délután, színház- és múzeumlátogatás)
- Iskolaújság szerkesztése. Az iskolaújságunk neve Egymás Közt és havonta egyszer jelenik meg 14 oldal terjedelemmel.

– *Részt vettek az iskola tanulói valamilyen versenyen?*

Iskolánkat a pataki Szent Ambrus Keresztény Katolikus Iskolában megrendezett népdaléneklő versenyen a Hamvas testvérek képviselték: Hamvas Sára, Hamvas Lili, és Hamvas Ábel. Mindhárman a saját korcsoportjukban 1. helyezést értek el! A 3–4. osztályos fiú focicsapatunk 2011. 10. 14-én a berceli focibajnokságon 1. helyezést ért el. A 7–8. osztályos pingpong-bajnokaink a berceli asztalitenisz-versenyen elért eredményei: Katulin Gábor 4. hely, Rácz Viktor 2. hely, Rácz Kökény Pál 1. hely és Komjáti Tibor 3. hely.

– *Miben lett más az iskola a tanuló és a szülők számára?*

Katulin Gábor (8. osztály): Hát valamiben jobb lett, valamiben nem. Abban változott, hogy a közös étkezések alkalmával imát kell mondani, a tanároknak és az ott dolgozóknak Dicsértessék a Jézus

Krisztus-t kell köszönnünk. A házi rendet betartjuk legtöbbször. A tanárok is jobbak meg jobban is magyaráznak, könnyebb megértenünk így a tananyagot is!

Jenei Sándor (6. osztály): Számítástechnikából lassúak voltak a gépek, de lecserélték a terminálokat és sokkal gyorsabban tudunk dolgozni. Kellemetlen volt nekem hogy majdnem minden évben lecserélik a tanárainkat, de remélem ezen túl nem így lesz. Jók az új tanárok.

Csizsik Róbertné: Sok a változás, de nem baj. Tetszik, hogy a gyerekeket kicsi kortól vallásossá nevelik. Szerintem a hit nagyon fontos dolog! Amit kicsit furcsának tartok, ez a köszönés, engem még úgy tanítottak, hogy csak az atyának köszönünk dicsértességgel. A gyerekek megszokták nincs is vele gond.

Forgács Anna Mária: A legnagyobb változást az iskola hangulatában látom. Amolyan nyugalom szigete lett, ahol a legizgágább csemete is lehiggad kicsit. Csendesesen, szeretettel és sok odafigyeléssel nevelik a gyerekeket a tantárgyakon kívül az egymás iránti tiszteletről, szeretetre, önkéntes, örömmel végzett munkára, és az igazi értékekre.

Soraimat egy, az iskola számára kedves idézettel zárom: „... a szeretet gyakorlása vezet el a legfőbb boldogsághoz” (István király intelme Imre herceghez).

Kelemen Mária

Egy Magyar Pekingben

Magyar Róbert Balassagyarmaton született, majd 14 éves korában édesapja szülőfalujába, Herencsénybe költözött a családja. Pásztón, a két tan nyelvű gimnáziumban tanult... egy darabig. 17 évesen Amerikába ment, hogy megtanuljon angolul is, azután időzött egy cseppet kis honunkban, hogy kint szerzett érettségijét honosítsassa. A Külkereskedelmi Főiskolára járt – volna, ha meg nem szerez egy japán egyetemi ösztöndíjat. Egy év oszakai nyelvtanulás után, Tokióban 4 éven át nemzetközi jogot és nemzetközi kapcsolatokat hallgatott. A mesterképző helyett újabb helyen újabb ösztöndíjat választott: Washingtonban „diplomataképzőbe” került. 2003-ban, amint itt végzett, visszatért Japánba, és 6 évig egy amerikai PR-kommunikációs cégnél dolgozott. Ugyanennek a cégnek a pekingi irodájába 2009-ben került, 2011-ben azonban két munkatársával saját kommunikációs irodát alapított, amelyben jelenleg ügyvezető igazgató. Kérdéseimre e-mailben válaszolt.

Különleges gyerek volt-e? Mennyire érezte magát átlagos herencsényi gyereknek, mennyire illeszkedett be? Milyen emlékeket őriz a gyerekkorának arról a részéről, amit Herencsényben töltött?

Nem hiszem, hogy különleges gyerek lettem volna. Bár nem utáltam iskolába járni, azt sem mondhatnám, hogy szerettem a sulit – a leginkább nem kedvelt órákról szívesen lógtam is, ha lehetett. Az azonban biztos, hogy olvasni nagyon szerettem, és a világ dolgai általában érdekelték – azt hiszem, ebben nagy szerepe van Apunak és Anyunak, akik szintén mindig nagy érdeklődést mutattak a külvilág iránt. Nagyon sok könyvem volt, és szívesen töltöttem az időmet olvasással. Természetesen nagyon sok nyarat töltöttem testvéremmel és unokatestvéreinkkel Herencsényben ide költözésünk (1988) előtt is, hiszen nagymamám háza mindig egyszerre nyújtott számunkra második otthon és izgalommal teli kalandos nyári tábor. Itt az összes többi gyerekkel a családból leginkább kalandtúrákkal töltöttük az időnket: a málnásban vagy az uborkaföldön, a Gyürki hegyen, vagy éppen a török templom meghódításával. Itt Mamánál voltak kutyáink, kis nyulaink, kis csibéink – mindenféle háziállatunk, és reggeltől estig a szabadban voltunk. Azt hiszem, ilyen volt akkoriban egy átlagos gyerek élete.

– Hogyan került Amerikába? Milyen volt ennyire fiatalon külföld-

ön találnia magát? Ki segítette az első amerikai éveit alatt? Kinél lakott? Kik voltak a barátai? Ki hagyott Önben a legmélyebb nyomot ebből az időből?

Amerikába is (mint külföldi lakhelyeim nagy részére) véletlenül kerültem. Franciául már aránylag jól tudtam 1991-ben, és így valami új dologra vágytam, Amerika pedig ezt az alkalmat kihasználva egy rádióműsor formájában köszönt ránk: autóban hazafelé apu a rádiót hallgatta, ahol éppen egy diákprogramról beszéltek, minek keretében, középiskolás diákok amerikai családoknál tölthetnek egy évet, és megtanulhatnak rendesen angolul. Apu megkérdezte, hogy érdekelné-e engem ez a dolog, én igent mondtam, a többi pedig már ment, mint a karikacsapás. Biglervillebe, egy Pennsylvania állambeli kis faluba kerültem, ahol egy évig egy nagyon kedves idősebb amerikai házaspár osztotta meg velem otthonát, akikkel azóta is tartom a kapcsolatot. Sajnos, tavaly a host (vendéglátó) papám meghalt, de a host mamámmal havonta beszélek most is telefonon, illetve amikor Amerikában vagyok, mindig meglátogatom. A kedvességük és segítőkészségük hagyta bennem a legnagyobb nyomot abból az időből, bár nagyon sok barátra is szert tettem Biglervilleben.

– Mennyire élte át a kulturális háttér teljes különbözőségét ebben az első időben? Voltak-e nyelvi vagy más jellegű nehézségei?

Bár Biglerville volt az első olyan külhoni hely, ahol huzamosabb időt töltöttem, pásztói éveim alatt már nagyon sok lehetőséggel volt más kultúrákkal megismerkedni – leginkább persze a franciával. Ugyanakkor, amikor valaki balassagyarmati, nem kell nagyon messzire menni, hogy más kultúrákat megismerjen az ember. A balassagyarmati kórház, ahol születtem és aminek közelében életem első 14 évét töltöttem, kevesebb, mint egy kilométerre van a szlovák határtól, és már gyerekkoromban számtalanszor megfordult az a fejemben, mi lett volna – milyen életem lett volna, ha egy kilométerrel arrébb születek. Azt hiszem, ez a környezet nagyon meghatározta már fiatal koromtól az élet-szemléletemet. Én soha nem féltem attól, hogy egy számomra „idegen” helyre kerülök, mert minden csak addig idegen, míg az ember meg nem ismeri.

Így Amerikában sem az foglalkoztatott, hogy mennyire máshogy élnek az emberek, inkább az, hogy hogyan tudom őket minél gyorsabban megismerni és megérteni. Az angol nyelvvel természetesen nagyon sok nehézségem volt az első időben, de a nyelv is csak egy volt a sok érdekes dolog között, amit meg akartam ismerni.

– Amikor már egyetemista volt, mennyire koncentrált csak a tanulásra? Mennyi ideje-energiája maradt barátkozásra, esetleg kirándulásokra Japánban? Mi és ki volt ebben az időben a legnagyobb élménye?

Japánban is eleinte a nyelv okozta a legnagyobb problémát. Egy év nyelvi előkészítő után, az ember még messze van attól, hogy egyetemi órákat japánul hallgasson és japánul jegyzeteljen – sokkal nagyobb feladat volt a japán nyelv elsajátítása, mint az angolé. De nagyon sok barát segített ezekben a hónapokban, és lassacskán kezdtem megállni a saját lábamon. Ezek után pedig már volt idő a barátkozásra, bulikra, kirándulásokra. Nagyon sokat utaztam Japánon belül, az ország minden részét nagyon szerettem, de talán a legnagyobb élmény az volt számomra, amikor szüleimnek és keresztanyámnak is megmutathattam azt az országot, ahol felnőtt életem legnagyobb részét töltöttem.

– *Inkább nemzetközi, vagy inkább japán közegben találta-e magát?*

Mindig vegyes volt a társaság. Persze a külföldiek összetartottak, de mindig volt a csapatban japán barát is.

– *Hogyan talált munkát az egyetem elvégzése után? Milyen volt a sok kiváló tanulmányi eredmény után munkába állni? Azt találta-e, amire számított?*

A washingtoni Georgetown egyetem diplomasztóján még nem tudtam, hogy pontosan mit is fogok csinálni, de úgy gondoltam, érdemes visszamennem Japánba és a japán nyelvtudásomat kamatoztatni. Két héttel később újra Tokióban voltam. A következő 4 hónapban legalább 100 helyre küldtem el az önéletrajzomat és több, mint 20 meghallgatáson voltam. Azt tudtam, hogy valamilyen nemzetközi kapcsolatokkal foglalkozó cégnél szeretnék elhelyezkedni, így kezdtem el PR-kommunikációs cégek iránt is érdeklődni. Végül egy amerikai kommunikációs cégnél (a neve Weber Shandwick) átlapodtam meg, ahol kutatóként alkalmaztak, és az amerikai, európai, és japán telekommunikációs szabályokat követtem és elemeztem körülbelül egy éven keresztül. Innen lépegettem felfelé „lassan” a ranglétrán, és lettem először tanácsadó, később marketing igazgató, majd 5 év után az iroda külföldi ügyfeleivel foglalkozó elnökhelyettese. A munkakeresés sem volt könnyű, és utána a hírhedt japán munkahelyi környezetbe való beilleszkedés sem – ugyanakkor, aki egyszer ezen átmegy, az bárhol megállja a helyét. Ez éltetett!

– *Hogyan került Pekingbe? Mivel foglalkozik ott pontosan? Szereti-e, amit csinál?*

Pekingbe az előző munkáltatóm jóvoltából kerültem, de lassan egy éve már egy saját kezdeményezésű kommunikációs cégben dolgozom (North Head-nek neveztük el). Két társam van, és most már 11 alkalmazottunk Pekingben, 3 részmunkaidős munkatársunk Brüsszelben, illetve éppen az elmúlt hónapban kötöttünk egy társulási megállapodást egy washingtoni kommunikációs irodával. Szóval lassan növekszünk. Én a cég irányításával töltöm időm nagy részét, de azért még közvetlenül ügyfelekkel is dolgozom. Leginkább abban segítünk /segítünk ügyfeleinknek, hogy hogyan kommunikáljanak a kínai kormánnyal, hogyan dolgozzanak a kínai médiával, illetve hogyan szólítsák meg vásárlóikat, beszállítóikat, vagy versenytársaikat. Szeretem a munkámat, mert szeretek segíteni az ügyfeleknek, hogy sikeresebbek legyenek. Nagyon sok emberrel találkozom minden nap, és sokat tanulok tőlük – remélem, hogy néha tőlem is tanulnak valamit.

– *Átéli-e a magyarságát bármilyen szinten? Különbözik-e azoktól, akik Ön körül élnek, dolgoznak? Szereti-e ezeket a különbségeket? Van-e kapcsolata más magyarokkal odakint?*

Természetesen átélem magyarságomat, mint bárki, aki Magyarországon született és nőtt fel.

Ugyanakkor azzal is tisztában vagyok, hogy az ember nemzetisége, anyanyelve, és kultúrája inkább múltját határozza meg, és nem feltétlenül jövőjét, különösképpen mai, globális világunkban. Életemben elég vegyes párkapcsolatot, külföldön élő családot, és külföldön iskolázott gyereket láttam már ahhoz, hogy tudjam: nemzeti hovatartozásunk és kultúránk lehet rugalmas, és akár több rétegű is. A különbségek, amelyek magyarságomat jelentik, színesítik karakteremet, jellememet, és tulajdonságaimat – de ezek a különbségek messze eltörpülnek a minden egyes ember között fellelhető hasonlóságok mellett. Talán a legfontosabb dolog, amit megtanultam eddig életemben, hogy lehetünk magyarok, amerikaiak, dél-afrikaiak vagy kínaiak, mégis ugyanazoknak a dolgoknak örülünk életünkben, ugyanazok a dolgok nevettetnek meg, ugyanazok a dolgok szomorítanak el és ríkatnak meg. Szóval, nem hiszem, hogy nagyon különböznék a körülöttem élőktől – emiatt nem kifejezetten keresem a kapcsolatot más magyarokkal sem, bár annak mindig nagyon örülök, ha magyarokra találok.

– *Mi a jó abban, hogy magyarok született? Mi nem jó benne?*

Negatívumát nem érzem annak, hogy magyar vagyok. Az viszont nagyon jó, hogy az ember egy olyan országból származik, amely számtalan híres tudóst, művészt, és gondolkodót adott a világnak. Jó otthon lenni olyan gyönyörű tájakon, mint Herencsény vagy Budapest, jó Márait és Petőfit magyarul olvasni, és jó tudni, hogyan készül a rakott krumpli (bár másra nem igen vagyok használható a konyhában).

– *Tudatában van-e annak, hogy az a fajta életút, amelyet Ön jár, nagy rugalmasságot kíván? Van-e otthona? Mit jelent Önnek az a szó, hogy otthon?*

A rugalmasság kulcsfogalom. De úgy gondolom, ma nagyon sok ember rugalmasan éli életét, és az én életem csak egy példa erre. Világunk a változások világa – mindig is az volt, bár a folyamatok tagadhatatlanul felgyorsultak, legalábbis

ami az emberi társadalmakban végbemenő változásokat illeti. Az otthon szó is rugalmas számomra – hiszen most az egyik otthonom Pekingben van, pedig pár évvel ezelőtt ezt el sem tudtam volna képzelni. Az otthon számomra az a hely, ahol az ember a legkényelmesebben érzi magát, ahol pihenni tud, és megértésre talál – így számomra Herencsény mellett, Washington és Tokió is azok közé a helyek közé tartozik, ahol otthon érzem magam.

– *Vannak-e barátai? Hogyan jellemzné a kapcsolatait? Mit csinál szívesen a szabad idejében?*

Van egy tucatnyi nagyon jó barátom. Szerencsémre néhányval együtt dolgozom, míg másokat Washington- és Tokió-beli éveim során ismertem meg. A családommal is persze tartom a kapcsolatot – amikor csak lehet, telefonon vagy Skype-on beszélünk. Szabadidőmben szeretek fotózni, és továbbra is olvasni – bár mostanában erre kevesebb idő jut. Ha van időm, sokat sétálok és nézelődöm, akár Herencsényben, akár Pekingben vagyok.

– *Ön szerint mi a legfontosabb az életben? Van-e olyasmi, amire büszke? Van-e életcélja?*

Minél többet megismerni a világból – ez mindenképpen az egyik dolog, ami engem személy szerint hajt. Illetve az, hogy az emberek boldogok legyenek körülöttem. Nem vagyok abban biztos, hogy ezek a dolgok életcélnak hívhatóak-e, de másra nem igazán vágyom.

– *Milyen gyakran jár haza Herencsénybe? Jó-e visszajönni? El tudja-e képzelni, hogy valaha itt éljen még? Milyennek látja az országunkat, amikor hazatér?*

Évente kétszer-háromszor járok Európában, és olyankor mindig megpróbálok Magyarországra, Herencsénybe is eljutni. Mindig nagyon jó visszatérni szüleimhez és a tágabb értelemben vett családhoz. Bár munkám miatt nem hiszem, hogy a közeljövőben Magyarországra visszaköltöznék, de az biztos, hogy ha valaha abbahagyom a munkát, akkor időm egy részét szívesen tölteném majd Herencsényben.

Jávorné Barsi Boglárka

Brezovszki István kovács

– *Mikor ismerkedett meg a mesterséggel, és hogyan?*

Egyszerű a történetem, mert az apám is kovácsmester volt, így én is az lettem. 1958-ban kezdtem el tanulni Budapesten, illetve az édesapámtól is a különböző fortélyokat. Lánckovácsolással kezdtem pályafutásomat szintén Budapesten az ipari láncgyárban, ahol 5 évig volt rám szükség. Ezután traktorozással, majd gépkocsivezetéssel foglalkoztam itthon a térségben, viszont ahhoz, hogy a kovácsmesterségemet is gyakorolni tudjam, ipari engedélyt kellett váltanom. Így tudtam vállalni munkákat a faluban illetve Cserhátsurányban is, és a környező falvakban. Nagyon sok helyen megtalálhatóak az általam készített kapuk, és díszek, postaládák.

– *Hallottam külföldön is sokat járt. Merre vitte a jó szerencse?*

1984-ben kerültem ki Líbiába, amikor Balassagyarmaton befejeztem a műhelyemben a lakatos munkákat. Nagyon veszélyes hely volt már az akkor is. Soha nem ejthettük ki a számon Kadhafi nevét, mindig valamilyen gúnynevet találtunk ki rá, hogy ne tudja senki kiről beszélünk. Abban az időben 850-en jártunk ki ebbe a veszélyes országba, hiszen nagyon keresett volt ott a jó lakatos szakember. Még itthon, Magyarországon szereztem mestervizsgát a lakatos szakmából, így azt is tudtam gyakorolni, hiszen rokoncsakma a kovácsolással.

Miután lejárt a szerződésünk, az akkori NDK-ban folytattam tovább az életet. Ott azt kellett csinálni, ami éppen akadt, és értettünk hozzá. 3 évet töltöttem el, majd a főnökömmel kialakult jó kapcsolatom miatt hívtak Dániába is, ahol a Siemens gyár keresett gázturbina szerelőt. Az itt eltöltött fél év után jöttem haza, majd Budapesten dolgoztam 3 hipermarket felépítésén.

– *Sokféle ága van a szakmának?*

Igazából ez az igényektől függ nagyobb részt. Milyen díszeket szeretne a megrendelő a kapura, mekkora méretű kaput szeretne, milyen

színben, és még sorolhatnám. A legutóbb volt egy külföldi megrendelőnk, akinek elkészítettük a kaput, majd újracsináltatta az egészet, az ő éppen aktuális ízlésének megfelelően. Ezen kívül még nagyon sok mindent meg tudunk csinálni a gépek szerelésétől kezdve, a drótfonásig. Viszont én lovat nem tudok patkolni, csak a patkót tudom elkészíteni.

– *Milyen jövőjét látja ennek a szakmának?*

Gyakorlatilag semmilyen. Nem mernek már vállalkozni a fiatalok ilyen nehéz munkára. Itt keményen állni kell a forró tűz mellett és addig ütni a vasat, amíg meleg, így szól a mondás is. Nagyon sok türelem kell hozzá, aztán az manapság hiányzik az emberekből. Könnyebbnek látják megvenni a boltban szükséges dolgokat. Manapság már sok kaput leszereltetnek velünk, és inkább fából csináltatnak újat. Az árak is az egekbe szöktek, csak a szén, amit felhasználunk egy nap alatt, 8000 Ft-ba kerül. Nyilván csak a gazdagabb réteg engedhet meg magának ilyen kiadásokat.

– *Hogyan folynak ezek a munkálatok?*

Először is meg kell egyezni a megrendelővel az árban, az igényekben, majd fel kell venni a méreteket. A munka kezdetekor összeállítjuk a keretet, majd lekovácsoljuk a forró tűz mellett a nyersanyagot. Ezután hajlítjuk a kívánságok szerint a már méretre vágott vasat, összerakjuk a különböző darabokat, majd leköszöröljük a hegesztések által hagyott hibákat. A festés marad a végére, majd ha szállítható állapotba kerül az elkészült kapu, elvisszük a megrendelőhöz, és felszereljük. Amíg működött hátul a műhelyem, alumíniumból is öntöttem saját magam díszeket,

Brezovszki István az általa készített sírkertírással

amiket aztán külön-külön ráillesztettem a kapu elemeire.

– *Milyen veszélyei vannak a szakmának? Gyakoriak a balesetek?*

Veszélyek vannak, hiszen olyan nehéz kalapáccsokkal, eszközökkel kell dolgozni, valamint rengeteget kell a tűz mellett állni. A balesetek elkerülhetetlenek, nekem most is kék a körmöm, amint látod. Hiába figyel oda az ember, mégis véletlenül ráúthet a kalapáccsal az ujjára.

– *Szívesen tanítana fiatalokat?*

Én bizony nagyon sok fiatalot megtanítottam erre a szakmára, és még tanítanék is szívesen, ha lenne műhelyem, valamint ha lenne még erre vállalkozó fiatal. Dolgozott velem egy erős, fiatal fiú, aki elhatározta, hogy ezt a szakmát meg szeretné tanulni. Két hét után feladta, azt mondta, ő nem csinálja ezt tovább. Sajnos a mai gyerekeket már nem olyan fából faragták. Ilyen megterhelő fizikai munkát már nem vállalnak, nem bírják a terhelést. Nekik már egy testnevelés óra is soknak számít.

– *Hogyan telnek a nyugdíjas évek?*

Nehezen telnek a hétköznapiak, mert én nagyon szívesen dolgoznék még a szakmámban, ha lenne rá felkérés. Amint már mondtam, többnyire csak nagyon jó körülmények között élők engedhetik meg maguknak az ilyen munkával készített kapukat. Ezek az emberek pedig kevesen vannak, inkább külföldiek. Ezen kívül nagyon körülményes, mert sok idő, és türelem kell hozzá. Egy nap alatt ketten mindössze egy 90x100 cm-es darabot tudunk csak elkészíteni, ami valljuk be, nem számít nagynak egy kapu esetében.

Aratás 2011!

Három éve tekintettem be először az aratók világába. Az idén egy egész napot tölthettem el az aratók társaságában, akik nagyon kedvesen fogadtak és örömmel válaszoltak kérdéseimre!

Benkó Lászlóval a Kasza-hegy alatt találkozom.

– *Jó napot, jó munkát, meleg napunk van ma, ideje volt kisütnie a napnak?*

Igen, így kellett volna lennie, már 1–2 hete. Ez a sok eső, igencsak a búzák minőségének a rovására megy, de ez van.

– *Hány kombájnnal aratnak az idén?*

Három kombájnnal, már lassan tíz éve így van ez. Két New Holland kombájnunkat Bednár József és Istvanovszki Ferenc vezet a Deutz Fhart pedig Varga Zsolt, a szállítóim pedig Mravik Zoltán, Kelemen Ferenc. Ha nagyobb mennyiségű gabona jön le a földről, akkor Horváth Kálmán az Ifájával is csatlakozik. Nagy a lemaradás, de volt már rosszabb is.

Bednár József két éve újra kombájnon ül.

– *Hogyan telt az elmúlt két év a földeken?*

Sok-sok munkával. A 2. telepen egy új csarnokot építettünk, ahol a gabonát tudjuk raktározni, tisztítani. Új gépek még nem érkeztek sajnos, pedig egy új kombájn kellene a három kombájnunk mellé, hogy gyorsabban haladjunk a betakarítással.

– *Az aratás kánikulában kezdődött, majd jött a rossz idő...*

Nagyon jó a termésátlagunk és a minőségben kiváló volt. Az érsekvadkerti malom le is csapott 10

vagonra, közvetlenül a földekről szállítottunk. Az másfél hetes esőzés miatt azonban féltő, hogy sokat nem fognak átvenni kenyérgabonának. Aratni sem egyszerű az eső után, sok helyen megdőlt gabona és elgyomosodott a terület.

– *A gabona olyan jól fog fizetni, mint tavaly?*

Ilyenkor lefelé mennek az árak. Majd eldől, hogy a piacon mennyi és milyen minőségű gabonát takarított be a nagyvilág, ennek a függvénye is. De bízunk benne, hogy 4000 forint per mázsa alá nem fog menni a rossz minőségű sem.

– *Hány hektárt tudsz egy nap learatni?*

Nem mindegy, hegyoldalakon aratunk vagy sík területen, mit aratunk és hány helyre megyünk. Ma például Herencsényben kezdtünk, itt is lassan befejezzük a táblát, aztán megyünk Cserhátsurány és Cserháthaláp közé, majd estefelé a 2-es környékére, mert ma 10 hektáros tábláktól nagyobbakat nem vágunk.

– *Milyen az idei termés?*

Közepes évnek mondható, vannak kimondott jó termésátlagaink egyes területeken. Például tegnap egy olyan földet arattunk le Cser-

hátsurány környékén, hogy 68 mázsa per hektár búza jött le róla. Ez nem rossz szerintem.

– *Dolgozol más gépen is?*

Mtz-vel főként a gyümölcsösöseinket járom, több tíz hektáros ültetvényeink vannak, főként szilva, cseresznye, meggy és málna.

Istvanovszki Ferenc is az esőre panaszkodik.

Ennyit még sosem álltunk eső miatt aratás idején, ilyenre még nem emlékszem 75' óta, amióta dolgozok. Tavaly is alig arattam. A hidraulikával volt probléma, amelyet nem tudtak orvosolni gyorsan a szervizesek. Végül sikerült megcsinálni a kombájnomat, de az aratás már a végét járta. A kombájnóm 11 éves és van benne 5200 üzemóra, kalkulálni kell már sajnos ilyen dolgokkal. Amúgy is ezeket a gépeket 10 évre tervezik, jó lett volna lecserélni 6–7 éves korában, mert akkor drágábban el tudtuk volna adni és a méregdrága javításokat is elkerülhettük volna.

– *Ezzel a kombájnnal egy nap hány hektárt lehet learatni?*

Az én gépem 15–20 hektárt arat, a többieké 12–14 hektárt. A legnagyobb teljesítményem 10 vagon búza volt.

Együtt az aratóbrigád

– Közelegnek a jól megérdemelt nyugdíjas évek...

Egy-két évem van még hátra. A 70-es években kezdtem dolgozni a téeszben, majd a kft-nél folytattam, sokat traktoroztam és kombájnnoztam. Azért nem szakadok el a mezőgazdaságtól, otthon van traktorom. A gépeken elég is volt 40 év. A lábaim fáznak a gerincemnek sem tett jót az állandó zötykölődés. Kíváncsian várom a nyugdíjas napjaimat, hogy valójában milyen is felkelni hétköznap és nem kell menni munkába. Hiányozni fog mindenki.

Varga Zsolt 1983-ban kezdett a téeszbe.

Traktorozni szoktam, főként MTZ-vel, meg amivel kell. Vezettem Rábát, New Holland traktort, Forschritt kombájnokat főként 516-ost. Az 516-os kombájnna 6 méteres nagy asztala erre a dimbesdombos környékre nem nagyon megfelelő, de dolgoztunk vele.

– Mikor ismerkedett meg a mezőgazdaság rejtelseivel?

Hentes akartam volna lenni annak idején, de nem jött össze. Aztán a mezőgazdaságban találtam meg számításaimat, ezt szakmát tanulni ki és azóta is benne dolgozok.

Mravik Zoltán szállítóként dolgozik.

– Szeretsz traktorosként dolgozni?

Szeretem meg muszáj is, nagyon nincs más lehetőség a környéken. Itt kezdtem a munkás életet, majd elmentem máshova dolgozni és visszatértem ide. Szeretem ezt a munkahelyet.

– A traktoroddal melyik munkát kedveled a legjobban?

Szeretem a gyűrűshengerezést, vetést, magszállítást, amit most is végzek. Az a lényeg, hogy ne legyen unalmas, például ezért nem szeretek tökört rotytantani, mert ott 2–3 km/h-val tudok csak haladni.

– Ajánlod más fiataloknak is ezt a nehéz munkát?

Igen, természetesen! Vannak fiatalok akik vevők erre a munkára, csak lehetőség nincs, hogy bekerüljenek a kft-be és traktorra, kombájnra üljenek. Most egy páran el-

mennek nyugdíjba, lesz esély bekerülniük szerintem.

Kelemen Ferencel már évek óta találkozunk.

– A többiek nem irigykednek, hogy klímás a traktora?

Szokták mondani, hogy nagyon jó helyem van ebben az ülésben, de különösebb irigykedés nincs, inkább poént csinálnak belőle.

– Az unoka nem segít az aratásban?

Volt délelőtt, mindig itt lenne velem, nagyon szereti a traktorokat. Otthon is az interneten a katalógusokat nézi, tudja a traktor és kombájn fajtákat kívülről. Ma igaz a kombájnós ebéd nem tetszett neki, de azért evett egy kicsit belőle, éhen is itt lenne velem egész nap.

– Lassan jön a nyugdíj...

Itt az ideje, elfáradtam én már a munkában. Jöjjenek a fiatalok! Fájnak a csontjaim, eleget rázkódtam a gépekben. De szerintem a maradék éveimet kibírom gépek nélkül – mosolyog Kelemen Ferenc –, de unokámmal vissza kell járnom a kombájnra, traktorra felültetni. A társaság is hiányozni fog, végül is mást nem is csináltam, csak a téeszben dolgoztam.

A földön tovább folytatódott a munka, utam a kettesre vezetett, ahol betekintést nyerhettem a gabona tárolására.

Amikor Kelemen Ferenc vezetésével megérkeztem a telepre, éppen Géczi Pál üdvözölt és azonnal végigvezetett a raktárcsarnokon.

Benkó László éppen a búza minőségét ellenőrzi

Bemutatta, hogyan történik a gabona elraktározása különböző futószalagok segítségével. Beavatott a gabona tisztításába, szárításába, megtekintettük a legújabb gabonatisztító gépet is. Majd Horváth Kálmánnal találkoztam, aki új rakodógépével búzahalmot mozgatott át az új csarnokban. Kettejük vezetésével, lehetőséget kaptam, hogy az új raktárcsarnokot is megtekintsem kívülről-belülről, valamint ennek az épületnek a körülbelül 25 méter magas tornyára felmásszak, ahonnan fantasztikus tájkép tárult elém. Közben Géczi Pál fogatos éveiről beszélt. Hazaindulásom előtt Benkó László is befu-
tott a magtárba, a betakarított búzát vizsgálta.

Köszönöm ezt a napot a dolgozóknak és a tulajdonosoknak, hogy rendelkezésemre álltak és egy izgalmas riportot készíthettem az aratás mindennapi mozzanatairól.

Tácsik Bálint

Elfeledett ételeink – Aszalt gombás savanyúkáposzta

Hozzávalók: savanyúkáposzta, hagyma, bors, babérlevél, libaprórlék, aszalt gomba.

Az előkészített savanyúkáposztához egy nagy fej hagymát vágunk, felöntjük vízzel, a libaprórlékot hozzáadjuk és lassú tűzön puhára főzzük. Borssal, babérlevéllel ízesítjük. Közben beáztatjuk az aszalt gombát, több vízben átmossuk, majd a főzés vége felé a káposztához adjuk. 15–20 perc alatt a gomba is megfő.

Végül fokhagymás, paprikás rántással berántjuk, de habarhatjuk is.

Vraskó Jánosné receptjét közreadta:

*A Földet nem a szüleinktől örököltük,
az unokáinktól kaptuk kölcsön, használatra.*

Éljünk környezettudatosan!

Azaz, ne szemeteljünk, és ne füstöljünk össze-vissza

Mi is az, hogy környezettudatosság?

A környezetben található erőforrások ésszerű, tudatos alkalmazása, hasznosítása a mindennapi életünk során úgy, hogy azokban kárt nem teszünk. Nos, ez nem egy különleges, és megvalósíthatatlan dolog, leginkább csak odafigyelést, egymásra figyelmet igényel, nem pedig anyagiakat. És főleg igényességet a saját magunk környezete (levegő, talaj, víz, energia, udvar, utca, szomszédok, falubeliek, az erdő-mező) kímélése, tisztasága iránt.

Jó levegőjű, tiszta kis falunkban, Herencsényben öröm (lenne) élni, ha némelyek nem törnének borsot (képletesen) a békés, nyugodt életet élni akarók, és tulajdonképpen minden falunkbeli és minden vendég orra alá.

Bízunk benne, hogy ezt a magatartást nem a szándékosság vezérli, hanem a megszokás, a nemtörődomség, a kényelem, vagy az, hogy még nem mondta valaki, hogy másként is meg lehet oldani a problémát. Bízunk abban is, hogy ezen tudunk változtatni, javítani.

Jelen írásunkkal szeretnénk néhány adalékkal hozzájárulni ahhoz, hogy egy kis odafigyeléssel a Cserhát Natúrpark-beli elhelyezkedésünk, mindennapi tevékenységeink, megítélésünk szebb és főleg minél környezetkímélőbb legyen.

A szerteágazó elemek közül két témát szeretnénk kiemelni: a szemetelést és a füstölést (helyi szóhasználat: a fűtést).

Szemetelés (talaj, víz szennyezés)

2011 májusában országos, „Te Szedd” mozgalom keretében falubeli aktivistákkal – a lakosság 3 százaléka, kb. 20 fő (ezúton is köszönet Nekik érte) – két napon keresztül takarítottuk a közút melletti erdő alját a régi kőbányától kezdve a tehenészeti telep bejáratáig. Hát ott volt aztán minden!

Építési törmelék, eldugítva a víznyelőt is (érdekes módon éppen herencsényi lakásfelújításból származó csempe maradáokra ismertünk többen is), teljes lakásromtalánítás maradáka, baromfitrágya fóliazsákokban (bővebben erről még később!) gumibroncsok, és még folytathatnánk a sort!!

Sajnos a Liskópusztára vezető útra akkor már ez a brigád nem jutott el, pedig ott is lett volna mit szedni!! Míg az előzőekben említett helyen esetleg elmondható, hogy idegenek rakták le, a liskói út melletteket vajon milyen arányban hordták ki az idegenek és a falubeliek, hiszen arra a falubelieken kívül csak a madár jár!

Polgármesterünk a szemétszedés résztvevőinek egy-egy italt rendelt az egyik vendéglátó egységben. A törzsvendégek elmondták, (örömmel vettük volna, ha a szemétszedés közben teszik ezt), hogy tudják, kik hordják a szemetet a liskói útra, szóltak is már a polgármesternek emiatt (is). Eredmény?

Szerintünk nem kellene mást tenni, mint a vadkörtefa alá kiültetni egy közmunkást, akinek a feladata lenne a figyelés! De a szemetelő(k) felelősségre vonása nem szabad, hogy elmaradjon! (helyi rendelet!)

Hiányoltuk a szemétszedők közül a falu választott tisztségviselőit (is)! Jó alkalom lehetett volna közelebbről megismerni őket, sok mindent megbeszélni (fórumok híján!).

Miután falunkban a szelektív hulladékgyűjtés is megvalósult, ami nem fizetős, semmi akadály (az akaraton kívül), hogy ne a falu kemencéje, az erdő alja legyen a hulladéklerakó, hanem az erre szolgáló konténer, és a mindenki által igénybe vehető szervezett szemétszállítás (kuka).

2011 októberében vendégeinkkel a régi kőbánya környékén jártunk, a hajtűkanyar és környéke ismét szeméttel volt teli. A társaságban lévő három kiskorú versengve

gyűjtötte az energiatálas és műanyag flakonokat, egyéb hulladékot. Lehet, hogy ők tudják, hogy mi a környezet védelme, szeretete, tisztelete?

Füstölés (égetés, azaz helyi szóhasználat: „fűtés”)

Mielőtt e témáról írtunk volna megnéztük kicsiny falunk honlapján (www.herencseny.hu/rendeletek) a helyi rendeleteket. Csak egy elavult, 2008-as rendeletet találtunk: **Herencsény Községi Önkormányzat Képviselő-testületének 7/2008. (VIII. 30.) Kt. sz. rendelete az avar és a kerti hulladék égetésére vonatkozó szabályokról.** Felhívtuk telefonon a polgármester asszonyt, aki megerősítette, hogy már ez nem érvényes, a kerti hulladékot csak hétfői napon lehet égetni. Egyébként felmerül a kérdés: az aktuális rendelet hol érhető el?

Rettentő zavaró, hogy akinek éppen eszébe jut, ráér, vagy éppen úgy tetszik stb. füstöl össze-vissza.

Minket az egyik szomszédunk világosított fel arról, amikor a házunkat 2009-ben átalakítottuk, hogy a helyi önkormányzati rendelet szerint kerti hulladékot szabad csak égetni, azt is csak hétfőn délután (éppen a kiürült cementes zsákokat gyűjtöttuk meg, a vendégeikkel a teraszon tartózkodtak, és nem hétfő volt).

Végül is a szabályozatlan égetés helyett jobb egy ilyen szabályozott, legalább hétfőn minden gondos háziasszony tudja, hogy ne te regesse ki a mosott ruhát és csukja be az ablakokat.

Igen ám, de az sem mindegy, hogyan égetjük a másként már nem kezelhető *kerti hulladékot*, vagy *égethetünk hétfőn* címszó alatt reggel 6 órától este 9 óráig mindent, ami éghető, vagy még sok minden mást is.

Láttunk már a faluban rongyot, műanyag szigetelésű vezetékét, műanyag fóliát, flakont égetőket is, mikor számon kértük, az volt a válasz: Pista bácsi hétfő van, máma lehet égetni!

Nahát, ez rettenetes!

Ezt még fokozhatjuk is! Fűtési szezonban többen fűtenek kályhában, kazánban ronggyal (amit segélyként kaptak), műanyaggal, gumival, ami rettentően káros az egészségre! (mindnyájunkéra!)

Arra szeretnénk minden herencsényi lakost kérni, hogy ezt ne csinálja!

Továbbá arra is szeretnénk kérni, amennyiben környezetében ilyet

tapasztal, tegye szóvá, ne féljen ezt elítélni!

Legfőképpen az önkormányzat felelős vezetőit/illetékeseit arra kérjük, hogy az ilyen magatartást akadályozzák meg, a helyi rendeletnek szerezzenek érvényt, ha kell, akár az abban rögzített szabálysértési eljárás lefolytatásával is (minden lakos egyforma elbírálásban részesüljön!)

Javaslatunk a környezetszennyezés minimalizálására:

Elődeink nem égettek. A rétet kaszálták (takarmány!), a gyomokat megfelelő időben kikapálták, a tarlón legeltettek. Okuljunk ezekből a régi megoldásokból!

Ha már nem tudunk mit kezdeni a *kerti hulladék*kal, (ami nem azonos a kertbe kivitt akármilyen szeméttel!), akkor javasoljuk elsősorban a komposztálást. Ezt szívesen megmutatjuk bárkinek.

Zárszó: Amit az előzőekben leírtunk helyi témának tűnhet, de nem az. A víz, a talaj, a levegő szennyezéséről, az energia pocsékolásáról nap, mint nap szólnak a híradások.

Írásunkkal senkit nem akarunk bántani, de ha nem beszélünk a hibákról, akkor úgy járunk, mint az a bizonyos madár. Pedig a cél nem a homokba dugás, hanem a jobb életminőség rövid és hosszú távon.

A két gyüttment mottója: Minden ember felelős a környezetéért: saját magad, hozzátartozóid, ismerőseid, a Föld lakói és a jövő nemzedék érdekében tedd meg, amivel hozzájárulhatsz egy egészségesebb, fenntarthatóbb világhoz.

Reyka István és felesége, Zsuzsa

Irodalmi délután

Saját készítésű meghívójával invitálta a balassagyarmati Tormay Cécile Irodalmi és Történelmi Társaság a falu lakosságát irodalmi műsorára, október 9-ére. A Művelődési Házban rendezett összejövetelen László Péter, a Társaság vezetője és hat tagja előadásában hangzottak el a költemények. A fellépők versekkel emlékeztek az aradi vértanúk kivégzésének, valamint nemzeti ünnepünk, október 23-a évfordulójáról. A Herencsényi Hagyományörző csoport rövid műsorral honorálta előadásukat, majd Bartus Józsefné mesemondó meséivel, az Irodalmi Társaság néhány tagja pedig furulyajátékával színesítette a programot. Sajnos, a hangulatos délutáni eseményen csak néhányan vettek részt falunk lakói közül, holott az ilyen, valóban színvonalas előadások hiányoznak az életünkben.

A Társaság tagjai közül többen írnak verset, ezek közül is elhangzott jó néhány a délután folyamán. László Péter nevét a keresztállítást óta ismerjük Herencsényben, részt vett az ünnepünkön, majd később a keresztről írott saját versét szavalta el a Palócok Vigyázó Keresztjénél.

Áll a kereszt

Herencsény. Az ima zengett.

Lobogott a zászló, a szél lengett.

Magyar szürke marhák ősserejével

vitték a szent keresztet,

honfoglaláskori szekérrel.

A domb tetejére. Palócok üdvére...

Száz markos legény a helyére rakta.

Láss csodát, az Isten így akarta,

s áll a kereszt!

Jövővirágok nyílhatnak, elhervadhatnak.

Fák kidőlhetnek, új rügyek fakadnak.

Szülehetnek csillagok, folyók, új vezérek,

Sötét, magányos éjszakák, ragyogó fények...

Tombolhatnak viharok ezer villámmal.

Szakadhat az eső, Nap süthet millió sugárral.

Jöhetnek istentagadók, ördögi lények...

Mindig lesznek hívők, igaz keresztények!

Hegyek leomolhatnak, felépülhetnek várak.

Gabonák leéghetnek, virulhatnak tájak.

Sötét koporsóra hullhatnak a rögök...

Isten csak egy van, egy és örök!

Az ember él mulandón ebben a világban...

Hinned kell az örök igazságban,

s gyűlhetnek felhők, téphetnek viharok...

Jégesők verhetnek,

de egyszer a Nap felragyog!

Jöhetnek sötét, borús századok...

A kereszt áll és állni fog!

2005. augusztus 3.

Búzaszentelés

A mag a kezdet, a kenyér az élet.

Legyenek mindenütt zöldülő vetések!

Búzakalásztól sárguljon a határ,

Szeressen az Isten bennünket, igazán!

A mi áldott papunk szenteli a búzát!

Elveti az ígét, hogy lelkünkben viruljon,

Szívünkben érlelődjön, termővé forduljon,

S csodálhassuk a hit aranyló kalászázt.

A mi áldott papunk áldást kér a tájra.

Keresztet vet a sok-sok apró búzára.

Legyen termő a talaj, hajtson a mag zöldet!

S áldja meg az Isten e drága magyar földet!

Mert a mag a kezdet, a friss kenyér az élet!

Aranykalászkok teszik széppé

a magyar vidéket!

Napsugaras szemével büszkén tekint rá

az Isten,

Hogy később a felhőkből szenteltvizet

hintsen.

Így nőnek a kalászkok, így virul a szépség!

Így lesz a kis magból aranyló reménység!

Az elvetett igékből így lesz szeretet és béke,

Akinek a hit búzakalászként ragyog a szívébe!

2009. március 29.

Kulturális Hírek

Községünkben továbbra is folyamatosan működik a Könyvtár és a Teleház. A Teleházban a számítógépek pótlása után újra működik az 5 számítógép terminál a felhasználók nagy örömeire. Ezen felül folyamatos a fénymásolás és nyomtatás lehetősége is.

Szeretném tudatni a lakossággal, hogy hivatalos dokumentumok (Országos Nyugdíjfolyósító, APEH) nyomtatása is lehetséges, ami nagy mértékben megkönnyíti az ügyfelek számára a sok órás sorban állást ügyeik intézésében, valamint a dokumentumok kitöltésében is segítünk amennyiben szükség van rá.

A könyvtárban jelenleg 130 regisztrált fő van, tehát a tavalyi évhez képest 4 regisztrációval lettünk többen. Büszkén állíthatom, hogy a könyvtár látogatottság is egyre jobban növekszik.

Az állománygyarapítás ez idáig még nem történt meg, de a jövőben ismét szorgalmazni fogjuk azt a Polgármesteri Hivatal felé.

Ezen felül mozgócseré programunk még mindig működik, és igen színes választékkal, mint pl.: gyermek- és ifjúsági könyvek, szórakoztató regények, szakkönyvek, hobbikönyvek, történelmi regények, szakácskönyvek stb.

Szeretettel várjuk a jelenlegi és új olvasóinkat és Internet felhasználóinkat is!

Kelemen Mária

Ingyenes mezőgazdasági és erdőgazdasági képzések!

Tájékoztatjuk Herencsény és a környékbeli települések lakosságát, hogy ingyenes fakitermelői, valamint mezőgazdasági erő- és munkagépezelő képzés indul a herencsényi művelődési házban. A résztvevők többek között traktorvezetői, illetve motorfűrészes-kezelői jogosítványt is szerezhhetnek. A jogosítványokat egyébként több százezer forintért lehetne megszerezni, most azonban ingyen hozzájuthatnak az Európai Unió támogatásával.

A beiratkozás november 2-án megtörtént, de november 18-án 17 órakor a művelődési házban pótbearatkozást tartunk.

Érdeklődni lehet **Tácsik Bálintnál** személyesen, vagy e-mailen a balint555@freemail.hu címen.

Mindenkit szeretettel várnak a szervezők!

Gólyahír

2011. szeptember 13-án jött a világra
Tóth Flóra Borbála.

Szüleinek, Tóth Józsefnek és Petheő Ágnes Flórának, valamint gyermekeiknek jó egészséget és sok örömet kívánunk!

Gyász

2011. augusztus 10-én örökre távozott körünkől **Szalai Imre**, aki 1936. március 31-én született, 75 évet élt.

2011. augusztus 29-én, 91 éves korában elhunyt **Németh József.**

Született 1920. március 4-én.

Életének 85. évében,

2011. szeptember 3-án elhunyt **Kiss Józsefné (Baráth Mária).**

Született 1926. május 1-jén.

2011. szeptember 17-én meghalt **Kiss Verona.** Született 1955. június 26-án. 56 éves volt.

Ebben a hónapban még két haláleset történt:

Hatala Jánosné (Hutyánszki Anna), született 1927. július 14-én, meghalt 2011. november 2-án.

Katulán János, született 1948. március 26-án, meghalt 2011. november 7-én.

Emléküket megőrizzuk!

Köszöntjük az 1 éveseket!

szeptember 15-én	1 éves	Csonka Katalin	Rákóczi u. 13.
szeptember 18-án	1 éves	Kiss Dominik	Kossuth u. 78.
		Pupos Zsasklin Emília	Rákóczi u. 13.

Júliusban őket ünnepeltük!

július 1-jén	50 éves	Pénzes Sándor	Rákóczi u. 13.
július 10-én	50 éves	Kremnicsán Béla	Rákóczi u. 17.
július 18-án	55 éves	Kiss József	Kossuth u. 78.
július 22-én	5 éves	Majoros Gergő	Dobó Katica u. 9.
július 24-én	60 éves	Repka Istvánné Máthé Zsuzsanna	Bajcsy u. 6.
július 25-én	5 éves	Barkó Bence	Dobó Katica u. 5.
július 26-án	75 éves	Bangó Károlyné Jónás Mária	Lisznyai u. 12.
július 27-én	50 éves	Kerekes Ottó	Dózsa u. 4.
július 29-én	50 éves	Szalai Tiborné Hovanecz Márta	Kossuth u. 110.
július 30-án	25 éves	Szalai Roland	Kossuth u. 110.
július 31-én	75 éves	Oláh Ferencné Vráskó Terézia	Szécsényi u. 4.

Augusztusban őket ünnepeltük!

augusztus 2-án	60 éves	Bendiák József	Kossuth u. 1.
augusztus 5-én	55 éves	Jónás Dezső	Petőfi u. 53.
augusztus 9-én	80 éves	Kalmár Lászlóné Keresztúri Mária	Petőfi u. 49.
augusztus 16-án	30 éves	Kelemen Mária	Petőfi u. 31.
augusztus 22-én	30 éves	Baloghné Szabó Éva	Kossuth u. 1/b.
augusztus 27-én	80 éves	Herczeg Istvánné Lakos Erzsébet	Béke u. 26.
augusztus 29-én	45 éves	Kerekes Ottóné Galanics Eszter	Dózsa u. 4.

Szeptemberben őket ünnepeltük!

szeptember 1-jén	65 éves	Varga Imréné Bacskó Katalin	Kossuth u. 146.
szeptember 3-án	75 éves	Gyurovics Mihályné Juszti Ilona	Dózsa u. 13.
szeptember 5-én	65 éves	Kalmár József	Kossuth u. 184.
szeptember 13-án	45 éves	Sági Gábor	Dózsa u. 16.
szeptember 15-én	30 éves	Szilfai Attila	Kossuth u. 180.
szeptember 18-án	60 éves	Bilák Imre	Petőfi u. 10.
szeptember 22-én	45 éves	Rác Rudolf	Szécsényi u. 8.
szeptember 27-én	45 éves	Juhász Erika	Petőfi u. 39.
szeptember 29-én	80 éves	Pszota Józsefné Bacskó Margit	Kossuth u. 36.

Októberben őket ünnepeltük!

október 2-án	5 éves	Oravecz Anna	Szabadság u. 15.
október 9-én	25 éves	Hajdú Melinda	Petőfi u. 32.
október 10-én	15 éves	Rác Viktor	Szécsényi u. 8.
	65 éves	Korbely Ferenc	Kossuth u. 158.
október 13-án	20 éves	Kanyó Dávid	Rákóczi u. 20.
	30 éves	Szalai Krisztián	Kossuth u. 110.
október 14-én	55 éves	Tóth József	Kossuth u. 66.
	70 éves	Szalai József	Bercsényi u. 6.
október 21-én	45 éves	Keresztúri Tibor	Köztársaság u. 4.
október 22-én	40 éves	Horák Zoltánné Varga Andrea	Hunyadi u. 1.
október 26-án	35 éves	Csonka Vilmosné Kovács Katalin	Szécsényi u. 13.
október 27-én	80 éves	Bartus Józsefné Szandai Teréz	Hunyadi u. 14.
október 29-én	25 éves	Fabián Péter	Dózsa u. 3.

Isten éltesse Mindannyiukat!